

Foto: Branimir RITONJA

„FOTO MAGLA“

BOJAN ŠENET

Ne boste verjeli (Ni kos bit!), ampak pojma „foto magla“ ne pozna niti vsevedni striček „G“. Ponudil vam bo najrazličnejše vrste megle in veliko lepih fotografij, ampak pravega odgovora vam ne bo dal. Iz čisto enostavnega razloga, ker nikoli ni služil v JLA. Potem se mu tudi zlahka oprusti.

Za boljše razumevanje vam lahko pomaga tudi (skoraj) enakovreden pojem „muzičari“. To so bili tisti srečnejši, ki so po „zakletvi“ dobili vozovnico in v uniformi odpotovali domov po inštrumente.

V moji generaciji je bil tudi danes zelo znani zeliščar Jože Majes, ki se je odpeljal po svojo harmoniko v revirje. Toda po vrnitvi v vojašnico v Zadru ni šlo vse gladko. Naš Jože je bil mojster polke in valčka in je bil v sila nezavidljivem položaju v primerjavi s tistimi, ki so raztegovali meh za živahna „kola“ ali pa so te s starogradskimi pesmimi spravili v domotožje. Ni veliko manjkalo pa bi mu harmoniko zaklenili v skladišče do konca služenja vojaškega roka.

„Foto magle“ so pa bili tisti redki pravi mojstri in „mojstri“ fotografije, ki so imeli doma veliko boljši fotoaparatus od „službenega“ v poveljstvu enote in dva ali trije so šli (večinoma v Beograd) po tedanji čudež zahodne tehnike. Najbolj mi je ostalo v spominu, da sta komandant in glavni dušebrižnik vse nastale fotografije ocenila po svoji pameti (verjetno sama nikoli nista pritisnila na sprožilec) in fotografe označila (skoraj stigmatizirala) z omenjenim vzdevkom.

V naši neformalni kajakaško/čofotalski skupini imamo vsi „fotografi“ in „telefonisti“ ta vzdevek. Torej smo ga s spoštovanjem podelili tudi Bojanu, ki je znani in priznani član FKM.

Z Bojanom se pozna še od časov, ko sva se kot nadobudna pionirčka včlanila v taborniški „Rod Severni šotori“, pozneje pa je med gradbince odpeljal naše najboljše/najlepše sošolke. V današnjih časih, ko smo kot sivci zvečine ožigosani za družbene parazite, se pogosto srečujeva na in ob vodi. On z obveznim fotoaparatom (ali dvema) okoli vratu na lovu za nevsakdanjimi ujetimi trenutki na Lentu ali sprehajalni poti ob Dravi, jaz pa njemu „podrejen“ meter ali dva niže na gladini Drave. Istočasno sva oba po svoje aktivna ob svečanostih trgatve častitljive trte, študentskih regatah osmercev, splavarskih krstih in podobnih dogodkih.

Lani januarja sva bila skupaj, ko smo se na Lentu poslovili od jadralnega in kajakaškega dolgoletnega prijatelja Francija Pirša. Mi smo na sredi reke odposlali Frančkov pepel na tradicionalno dolgo zadnjo pot do Črnega morja.

Decembra je bilo praznično vzdušje bolj klavrno, ampak mesto in mostovi so bili lepo okrašeni. Bojan je naredil serijo slik svetlečega okrasja. Srečala sva se tudi na Silvestrovo, ko sem iztekajoče leto pri temperaturi 14 stopinj počastil z zadnjo veslaško mestno turo (od Mb otoka do dvoetažnega mosta in nazaj). Je rekel, da ne bi bilo slabo, če bi lahko kaj posnel tudi iz žabje perspektive.

1. Januarja 2022 smo otvorili sezono z veslanjem na Brestrniškem jezeru. V petek, 7. januarja pa sva s kolegom „natovorila“ Bojana z opremo v kanu in z njim vijugala od Koblarjevega zaliva do dvoetažnega mosta in nazaj. Bojan je bil zadovoljen, midva tudi, rezultat našega „truda“ pa so Bojanove izjemne fotografije in ta slikanica. Morda ga kdaj spravimo na vodo tudi ob naših tradicionalnih vodnih turah ob polni luni?

artist
Bojan Šenet
8:50/15/08/2015

Foto: Branimir RITONJA

Foto: Branimir RITONJA

Foto: Branimir RITONJA

